

NOTITS

DEPARTEMENTET

J.nr. D

Ref.

Den 21. december 2004

**Afreportering af den tiende partskonference under Klimakonventionen i Buenos Aires
den 6.-17. december 2004**

Partskonferencen i Buenos Aires blev afholdt i lyset af den russiske regerings ratifikation af Kyoto-protokollen i november måned 2004. Hermed er protokollen klar til at træde endeligt i kraft og dermed blive juridisk bindende 16. februar 2005. Dette var med til at give en generelt positiv og optimistisk stemning ved konferencen. Alligevel var der vanskeligheder i drøftelserne om konferencens mest centrale temaer. Uenigheden drejede sig især om, hvordan man håndterer behovet for tilpasning til klimaforandringer samt diskussionerne om, hvad der skal ske efter Kyoto-protokollens første forpligtelsesperiode, som udløber i 2012.

Konferencens hovedtemaer

Det argentinske formandskab havde lagt op til at udviklingslandenes krav om større fokus på tilpasning til klimaændringer skulle stå centralt på dagsordenen. Mange udviklingslande er sårbare overfor effekterne af klimaændringerne og har dermed interesse i, at tilpasning til klimaændringer prioriteres højt. Heroverfor står bl.a. EU, som på den ene side anerkender behovet for tilpasning, men lægger samtidig vægt på, at den globale indsats for at reducere udledning af drivhusgasser styrkes for dermed at begrænse klimaændringerne.

Diskussionerne om tilpasning omhandlede blandt andet ulandenes muligheder for at tilpasse sig klimaændringerne gennem finansiering, kapacitetsopbygning mv. Særligt OPEC-landene var imidlertid skyld i, at forhandlingerne trak ud på grund af deres krav om økonomisk støtte til aktiviteter til at udvikle deres økonomier, så de bliver mindre afhængige af olieeksport.

EU og andre industrilande arbejdede for, at man i Buenos Aires tog det første skridt i forsøget på at fremme en proces for, hvordan man skal diskutere de fremtidige klimaforpligtelser efter

Kyoto-protokollens første forpligtelsesperiode. Denne diskussion var ikke officielt på dagsordenen, men udviklede sig til at blive et af de helt centrale temaer. Den argentinske formand fremlagde et forslag om afholdelse af 2 ”seminarer”, som skal indlede drøftelserne om et ”Post-2012 regime”. Danmark og EU var positive overfor forslaget og lagde vægt på at formålene med seminarerne vil være en diskussion, der peger fremad, samt at seminarerne får et tydeligt ”ophæng” under Klimakonventionen. På den måde ønsker EU at sikre, at resultatet fra seminarerne anvendes konstruktivt i den formelle forhandlingsproces om emnet, der ifølge Kyoto-protokollen skal indledes i løbet 2005. Resultatet blev, at der bliver afholdt ét seminar, der kommer til at omhandle situationen efter 2012, men som ikke kommer til at have direkte forbindelse til forhandlinger om fremtidige klimaforpligtelser for udviklingslandene. Især USA, OPEC-landene og Indien var imod afholdelse af ovennævnte seminar.

Der blev ikke opnået enighed om et nyt mandat til Least Developed Countries-fonden. Dette skyldes først og fremmest, at EU ikke kunne acceptere et afsnit i aftaleteksten, der i strid med gældende regler ville åbne mulighed for fuld og hel finansiering af klimatilpasningsaktiviteter og dermed en hurtig udtømmning af de til rådighed værende midler i fonden. Ligeledes opnåedes der ikke enighed om et yderligere mandat for Special Climate Change Fund. Det skyldes, at EU afviste OPEC-landenes krav om at støtte aktiviteter til at udvikle deres økonomier, så de bliver mindre afhængige af olieeksport. Derimod opnåedes der enighed om, hvorledes partskonferencen spiller sammen med den globale miljøfacilitet om den forestående og væsentlige 4. genopfyldning af fondens midler.

Ministerdelen på COP10

Under ministerdelen ved COP10 afholdtes der 4 paneldiskussioner. Det blev på ny bekræftet, at langt de fleste lande fuldt anerkender, at klimaændringer er den største globale miljømæssige udfordring.

Den **indledende paneldiskussion** havde titlen ”*The Convention after 10 years: accomplishments and future challenges*”. Der var udbredt glæde over den russiske ratifikation af Kyoto-protokollen og vilje til at udnytte den fornyede dynamik til at sikre en konkret implementering af protokollen. Man gav udtryk for bekymring over de stigende globale emissioner og fremhævede, at Kyoto-protokollen alene er et vigtigt første skridt. Behovet for balance mellem tilpasning og reduktion i emissionerne blev ligeledes understreget.

Den **følgende paneldiskussion** havde titlen ”*Impacts of climate change, adaptation measures and sustainable development*”. Her blev der fra flere ministres side lagt vægt på, at klimaændringerne er en realitet, og at dette flere steder truer bæredygtig udvikling. Der blev i den forbindelse udtrykt behov for implementering af konkrete tilpasningstiltag. Flere ministre

understregede desuden behovet for yderligere forskning og monitorering, men understregede samtidig, at usikkerhed ikke må forhindre en konkret og målrettet klimaindsats. Adskillige ministre fra udviklingslandene efterlyste i den forbindelse bedre internationale finansieringsmuligheder for tilpasning.

Den **tredje paneldiskussion** havde titlen "*Technology and climate change*"

Vigtigheden af at øge overførslen af moderne teknologi til udviklingslandene blev understreget som led i bestræbelserne på at reducere udledningen af drivhusgasser og bidrage til en bæredygtig udvikling. Mange ministre, herunder den danske miljøminister, understregede den helt centrale rolle, som vedvarende energi og energieffektivitet bør spille i et fremtidigt bæredygtigt energisystem. Den danske minister lagde endvidere vægt på, at konkrete reduktionsforpligtelser er et helt afgørende incitament til udvikling af nye og mere miljøvenlige teknologier.

Den **afsluttende paneldiskussion** havde titlen "*Mitigation of climate change: policies and their impacts*". Mange indlæg tog udgangspunkt i nødvendigheden af at stabilisere drivhusgasserne i atmosfæren på et ufarligt niveau, samtidig med at man ikke hindrer økonomisk vækst. Brug af kvotehandling og de såkaldte projektmechanismer (JI og CDM) blev fremhævet som gode redskaber til at fremme både klimasagen og en generel bæredygtig udvikling. Således medfører projekt-mekanismerne både investeringer og teknologioverførsel til udviklingslandene.

Resultater af de vigtigste tekniske emner

Skovprojekter under CDM (sinks i CDM)

På tidligere partskonferencer er man blevet enige om en forvarlig linie for de overordnede regler for lagring af drivhusgasser i skov samt regler for større skovprojekter i CDM.

Ved konferencen i Buenos Aires blev der opnået enighed om rapporteringsregler samt regler, der gør det nemmere at gennemføre mindre skovprojekter i CDM regi.

Executive Board (EB)

EB er et FN-udpeget organ oprettet under Klimakonventionen til godkendelse af CDM-projekter. EB fremlagde under partskonferencen sin 3. årlige rapport, hvori status beskrives for EB's arbejde i 2003-2004. COP'en anmodes endvidere om at anbefale, hvorledes EB's arbejde fremmes i lyset af det stadig stigende antal CDM-projekter.

Man opnåede enighed om, at EB's arbejde skal styrkes for at sikre en hensigtsmæssig og effektiv godkendelsesprocedure. Parterne blev bedt om at øge deres finansielle støtte og Danmark har bekræftet, at ville yde et bidrag på ca. 340.000 kr.

FN-registre over handel med kvoter og kreditter

Klimasekretariatet skal etablere et register, der skal behandle alle handler med kvoter og kreditter og sikre, at kreditterne overføres i overensstemmelse med reglerne i Kyoto-protokollen.

Uden etablering og sikker drift af registret vil de fleksible mekanismer i form af JI, CDM og kvotehandel ikke kunne benyttes hensigtsmæssigt.

Man nåede til enighed om en proces for den endelige godkendelse af FN's register og det forventes, at registeret kan etableres i løbet af 2005.

Nationale kommunikationer for ikke annex-1 lande (lande der ikke har reduktionsforpligtelser)

Klimakonventionen tilsiger, at også udviklingslandene skal udarbejde nationale kommunikationer. Denne indsigt i u-landenes emissioner er grundlaget for at etablere mere effektive klimapolitikker i udviklingslandene.

Forhandlingerne under COP10 har primært handlet om frekvensen for aflevering af nationale kommunikationer. Udviklingslandene ønsker brede tidsrammer, idet man frygter at klimarelaterede oplysninger i sidste ende vil blive brugt i forsøget på at give disse lande konkrete forpligtelser.

Der blev ikke opnået enighed om et kompromisforslag om en tidsramme på 4 år, da specielt Brasilien stod fast på en tidsramme på 5 år. Beslutningsteksten er blevet videreført til næste møde.

Kroatisk krav om ændret reduktionsforpligtelse

Man har i flere år diskuteret, hvorledes Kroatiens reduktionsforpligtelse skal beregnes. Kroatien ønsker en mindre reduktionsforpligtelse som følge af en opdeling af energiforsyningen efter krigen på Balkan.

Udover de metodiske problemer i sagen er den også politisk, idet en løsning for Kroatien kan påvirke den tilsvarende sag for bl.a. Serbien. Der kunne på konferencen ikke opnås enighed om en lempelse af Kroatiens forpligtelse.

